

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΚΘ'
Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ
ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ
τοῦ Ῥωμαίου.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Ἰστέον ὅτι, ὅτε ὁ χρόνος ἐστὶ βίσεκτος, ἡ ἀκολουθία αὐτῆ ψάλλεται κατὰ τὴν κθ' Φεβρουαρίου. Εἰ δὲ οὐκ ἔστι βίσεκτος, ψάλλεται τῇ κη'.

Ἐὰν ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου συμπέσῃ ἐντὸς τῆς περιόδου τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, αὐτὴ μετατίθεται πρὸς τὸ πλησιέστερον Σάββατον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ἄγγελος μὲν τὸ χαῖρε.

Ἀγγελικῶς βιώσας, ἐπὶ γῆς, θεόφρον μακάριε, Ἀχοροῖς τῶν ἀσωμάτων ἠρίθμησαι σταυρὸν γὰρ ἐπὶ ὤμων σου ἀράμενος, Ὅσιε, τῷ τῶν ὄλων Θεῷ ἠκολούθησας· καὶ πάθη ψυχοφθόρα, ἐγκρατείας πόνοις θανατώσας, τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, καὶ σκεῦος καθαρὸν ἐχημάτισας. Διὸ βοῶμέν σοι Ὑπὲρ πάντων ἐκδυσώπει τῶν εὐφημούντων σε.

(Δίς).

Νηστείας, ἀγρυπνίας, τῷ Θεῷ αἰεὶ προσκολλώμενος, ἀπάσης ἡδονῆς ὑψηλότερος, μακάριε, ἐδείχθης· καὶ καλάϊς ἀναβάσεων, ἀπαύστως φωτιζόμενος, ἐβλυσας διδασκαλίας ρεῖθρα, τῶν πιστῶν ἀρδεύοντα καρδίας, καὶ γνῶσιν ἐκτιθέντα, Κασσιανὲ θεόφρον, σωτήριον. Διὸ βοῶμέν σοι Ὑπὲρ πάντων ἐκδυσώπει τῶν εὐφημούντων σε.

Ἄνωθεν φωτισθεῖσα, ἡ σοφὴ σου, Πάτερ, Ἀδιάνοια, διδασκαλίας φέγγος ἀπήστραψε, δι' οὗ φωταγωγεῖται μοναζόντων τὸ σύστημα, τῶν παθῶν τῆς ἀχλύος λυτρούμενον· διὸ καὶ ἐορτάζει τὴν ἁγίαν πάντοτε μνήμην σου, τὸν Κύριον τῆς δόξης δοξάζον, τὸν αἰεὶ σε δοξάσαντα, ἀγωνισάμενον, καὶ νικήσαντα τὸν ὄφιν τὸν πολυμήχανον.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνατολίου.

Εὐφραίνου Αἴγυπτος ἀνθίσασα, τοιοῦτον πολιοῦχον, τὸν ἐν μακαρίοις Κασσιανόν. Οὗτος γὰρ τῇ σοφίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καταγλαίσθηθίς, πᾶσαν ἄσκησιν, τῇ ἐναρέτῳ πολιτεία

αυτοῦ ὑπερηκόντισεν. Αὐτὸν καὶ ἡμεῖς, μεσίτην προσάγοντες, αἰτοῦμεν δυσωπεῖν τῷ Χριστῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ο' Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν· διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Σημ.: Εἰ βούλει εἰπεῖν Ἀναγνώσματα, ζῆτει ταῦτα εἰς τὴν Ἀκολουθίαν Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου (19ῆ Ἰανουαρίου) ἐν τῷ παρόντι τόμῳ.

Εἰς τὴν Λιτήν.

Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Ε'νατενίσας ἀκλινῶς, τῷ ὕψει τῆς γνώσεως, ἐμυθήθη τὰ ἀπόρρητα· ὅθεν καὶ κόσμον ἔλιπες καὶ τὴν τούτου τερπνότητα, Χριστῷ προσεκολλήθης· διὸ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν δυσώπει, Κασσιανὲ πατὴρ ἡμῶν ὅσιε.

Ἦχος α'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν φιλεόρτων τὸ σύστημα, τὸ Δέγκαλλῶπισμα τῶν θεουργῶν ἀρετῶν, τὸν θεῖον Κασσιανὸν εὐφημήσωμεν· αὐτὸς γὰρ Πνεύματος ἁγίου, ἀκήρατος θησαυρὸς ἐχηρημάτισε· καὶ ἐκ πράξεως εἰς θεωρίαν ἀναχθεῖς, πρὸς Χριστὸν τὸν νοητὸν ὤφθη Νυμφίον, δῶρον πολῦτιμον. Διὸ ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, ἐν τῇ ἀπολαύσει τῆς ἄνω κληρουχίας, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, Κασσιανὲ πατὴρ ἡμῶν ὅσιε.

Ἦχος β'.

Ο' Μόνος ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος Θεός, τὴν ἡγιασμένην σου ψυχὴν, καθαρὸν εὐ-

ρῶν καταγάγιον, ἐν αὐτῇ κατοικήσας, θεῖων χαρίτων ταύτην ἐπλήρωσε· δι' ὧν μὴ ἀπαξιώσης φωταγωγεῖν τοὺς ὑμνοῦντάς σε, Κασσιανὲ πατὴρ ἡμῶν ὅσιε.

Ἦχος γ'.

Τὸν ἐπὶ γῆς Ἄγγελον, καὶ ἐν οὐρανοῖς ἄνθρωπον Θεοῦ, τοῦ κόσμου τὴν εὐκοσμίαν, τὴν τρυφήν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἀρετῶν, τῶν Ἀσκητῶν τὸ καύχημα, Κασσιανὸν τιμήσωμεν· πεφυτευμένος γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἐξήνθησε δικαίως, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἐν ἐρήμῳ, ἐπλήθυνε τὸ ποίμνιον Χριστοῦ, τῶν λογικῶν προβάτων, ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Ἦχος δ'.

Ε'κ βρέφους ἐγένου τοῦ Κυρίου ἐραστής, Κασσιανὲ μακάριε· τὸ γὰρ ὄπλον τοῦ Σταυροῦ ἐπ' ὤμων ἀράμενος, ἀκλινῶς ἐπορεύθης τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, δι' ἧς τῶν Ἀγγέλων συνέστιος γέγονας· δαιμόνων ἀντίπαλος, καὶ τοῦ κόσμου πρεσβευτῆς ὄφθης διαπρύσιος.

Ἦχος ε'.

Κασσιανὲ θεοφόρε, σὺ καὶ μετὰ θάνατον, ἐν οὐρανοῖς ζῆς ἐν τῷ Χριστῷ, δι' ὃν τῷ κόσμῳ σεαυτὸν ἀνεσταύρωσας· ἔξω γὰρ σαρκὸς καὶ κόσμου γενόμενος, ὑπὲρ τὰ ὁράμενα ἔζης ἀληθῶς· οὐ γὰρ ἔζης σεαυτῷ, ἐξῆ δὲ μᾶλλον ἐν σοὶ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'.

Ο"σιε Πάτερ, τῆς φωνῆς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Κυρίου ἀκούσας, τὸν κόσμον κατέλιπες, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν, εἰς οὐδὲν λογισάμενος· ὅθεν πᾶσιν ἐβόας· Ἀγαπήσατε τὸν Θεόν, καὶ εὐρήσετε χάριν αἰώνιον· μηδὲν προτιμήσητε τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, εἴρητε ἀνάπαισιν μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων· οὐ ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ, φύλαξον καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρράγη προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Κασσιανοῦ νῦν τὴν μνήμην δεῦτε τιμήσωμεν, τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, οἱ πολλὴν ἐκ τῶν λόγων, ὠφέλειαν τρυγῶντες διηλεκτῶς, τῶν αὐτοῦ· καὶ γὰρ θρύουσι, χάριν πλουσίαν τοῦ Πνεύματος ἐκ πηγῶν, καὶ ἀρδεύουσι τὰ πέ-
ρατα.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Σὺ τοὺς θορύβους ἐκκλίνων, πάτερ, ἀνέδραμες, εἰς ἀρετῶν τὸ ὄρος, καὶ μονάσας ὁσίως, διέπρεψας ἐν τούτῳ ἐκ πρακτικῆς, θεωρίαν κτησάμενος, καὶ ποδηγεῖς τοὺς ἀνθρώπους, Κασσιανέ, τοῖς ἐνθέοις σου διδάγμασι.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Τὰς τῆς κακίας αἰτίας παρεδειγμάτισας, ὀκτῶ κεφαλαιώδεις, συγγραψάμενος λόγους, ἐν οἷς καὶ στηλιτεύεις, Πάτερ σοφέ, τῶν παθῶν τὰ κηήματα, ἀφ' ὧν ῥυσθῆναι δυσώπησον καὶ ἡμᾶς, τοὺς ἐκ πόθου εὐφημοῦντάς σε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β΄.

Εμφρόνως τῶν ὀχληρῶν τοῦ βίου ἀπαναστάς, Κασσιανέ αἰοῖδιμε, φιλησυχία τὴν ἐρημον κατέλαβες· καὶ δι' αὐτῆς πρὸς Θεὸν πρακτικῶς ἀναγόμενος, τῷ κόσμῳ ἔλαμψας φωστήρ, καὶ ῥήματα ζωῆς τοῖς ἀνθρώποις ἐπήγασας· διὸ μὴ παύση ἐν ταῖς εὐχαῖς σου στηρίζων ἡμᾶς, ἐκ βλάβης τοῦ ἄλλοτρίου, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὅσπερ Πάτερ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Τῆς ἐρήμου πολίτης καὶ ἐν σώματι Ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, θεοφόρε πατὴρ ἡμῶν Κασσιανέ· νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχῆ, οὐράνια χαρίσματα λαβὼν, θεραπείεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδακτό σοι ἰσχύ· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Νικοδήμου Ἀγιορείτου.

Τῆς Σοφίας τὸν λόγον, Πάτερ, τῆς ἔργου σου, ἀσκητικῶς γεωργήσας ὡς οἰκονόμος πιστός, ἀρετῶν μυσταγωγῆς τὰ κατορθώματα· σὺ γὰρ πράξας εὐσεβῶς, ἐκδιδάσκεις ἀκριβῶς, Κασσιανέ θεοφόρε, καὶ τῷ Σωτῆρι πρεσβεῦεις, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εν ἐρήμῳ ὤκησας, καταλιπὼν τὴν πατρίδα, Ἐτὸν Χριστὸν ἐπόθησας, καὶ πρὸς τὸ ὄρος γεγονώς, μονήρη βίον ἠγάπησας, κλέος Ὀσίων, Κασσιανέ αἰοῖδιμε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν θερμὴν ἀντίληψιν, τῶν ἐν ἀνάγκαις, τὴν ἡμῶν βοήθειαν, καὶ πρὸς Θεὸν καταλλαγὴν, δι' ἧς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, τὴν Θεοτόκον, πιστοὶ

μακαρίσωμεν.

Μετὰ τὴν 6 Στχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εκ βρέφους τὸν Κύριον, ἐπιποθήσας θερμῶς, τὸν κόσμον κατέλιπες, καὶ τὰ ἐν κόσμῳ τερπνά, καὶ ἤσκησας ἄριστα, Πνεύματος δὲ τοῦ θεοῦ, ἀνεδείχθης δοχεῖον, χάριν τῶν ἰαμάτων παρ' αὐτοῦ ἐκομίσω· διὸ ὡς ἔχων παρρησίαν πολλήν, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι, Δέσποινα, τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάχραντε· λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, σκέδασον τὰς ἐνέδρας, καὶ τὰ θράση, Παρθένε, τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων, κατὰ τῶν δούλων σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τοῦ Χριστοῦ τῇ ἀγάπῃ, πάτερ, τρωθεῖς, κοσμικὴν ἐβδελύξω πᾶσαν στοργήν, καὶ ἄρας ἐπ' ὤμων σου τὸν σταυρὸν ἠκολούθησας, δι' ἀρετῆς ἀπάσης αὐτῷ, πανσεβάσμιε· ὅθεν συνελθόντες, τὴν σεβάσμιον μνήμην, τὴν σὴν ἐορτάζομεν, μοναζόντων τὸ καύχημα, Κασσιανὲ ἀξιάγαστε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἑκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι, Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὤφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἀεὶ με ἐξαίρουσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσου, φλογίζουσης καμίνου, ῥυσθεῖς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι Θεοτόκε, βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δοθῆναί μοι σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δούλός σου.

Σημ.: Εἰ βούλει εἰπεῖν Εὐαγγέλιον, ἀνάγνωθι τὸ κατωτέρω διαλαμβανόμενον.

Τὸ Α' Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ' Ἦχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Πᾶσα πνοή.

Τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

(Κεφ. ε' 14 - 19).

(Ζήτει εἰς τὴν Λειτουργίαν τῆς 18ης Ἰανουαρίου).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Ὑμεῖς ἐστέ τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη...

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα... Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. 6'.

Α'σκητικοῖς ἰδρῶσι, παθῶν σθέσας τοὺς ἀνθρώπους, τῇ δρόσῳ τῶν λόγων σου, κεκαυμένας ψυχὰς τῷ πυρὶ τοῦ χειρόνος, ἐπαναψύχεις καὶ ἀνακτᾶσαι, πρὸς ἐργασίαν τοῦ θεοῦ θελήματος, θεοφόρε πάτερ Κασσιανέ· ἀλλ' ὡς τῆς ἄνω δόξης κατατρυφῶν, ἕλεων ἡμῖν ἀπεργάζου τὸν Κύριον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σοί, Κασσιανέ, τήνδε τὴν ὥδην πλέκω. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'.

Ἦχος 6'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν θυθῷ κατέστρωσέ ποτε, τὴν Φαραωνίτι-
» **Ε**δα, πανστρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις· σαρ-
» κωθεῖς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμδόχθηρον ἀμαρ-

» τIAN ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδό-
» ξως γὰρ δεδόξασται.

Στεφανώσας θείαις ἀρεταῖς, ὅσιε, τὸν βίον
σου, Κασσιανέ, πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησας· παρ'
οὐ ἡμῖν αἰτησαι, ἀπολύτρωσιν τῶν πταισμάτων
δεόμεθα, τοῖς ἐπιτελοῦσι, πίστει τὴν ἀγίαν σου
μετάστασιν.

Ολοτρόπῳ νεύσει πρὸς Θεόν, πάντων, Ἀξιά-
γαστε, τῶν ἐμπαθῶν νοημάτων ἐξένευσας,
καὶ φῶς ἐχρημάτισας, ταῖς μεθέξει ταῖς ἀύλοις
θεοῦμενος· ὅθεν σε τιμῶμεν, καὶ πανηγυρίζομεν
τὴν μνήμην σου.

Ιατρὸς γεγένησαι ψυχῶν, θείοις σου διδάγμα-
σι, Κασσιανέ, ῥυθμίζων τὰ φρονήματα, μονα-
στῶν ἐν χάριτι, καὶ τὴν φέρουσαν πρὸς ζωὴν
τὴν αἰώνιον, ἄριστα δεικνύων, τρίβον, θεοφόρε
παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Κυοφόρον ἄνανδρον Ἀγνήν, πάντες σε γινώ-
σκομεν· τὸν γὰρ Θεὸν σάρκα θνητὴν ἐνδυ-
σάμενον, ὑπὲρ νοῦν ἐγέννησας, τὸν φαιδρύναντα
τῶν Ὁσίων τὸν σύλλογον. Ὅθεν σε ὑμνοῦμεν,
πίστει μεγαλύνοντες τὸν τόκον σου.

ᾠδὴ γ'.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξήνηθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον, Κύριε, ἡ
» **Ε**τῶν ἐθνῶν στεριεύουσα, Ἐκκλησία τῆ πα-
» ρουσία σου, ἐν ἧ ἔστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Αστέρα ἐν τῷ ὕψει σε, Ἐκκλησία λάμποντα,
ὁ φωτισμὸς ἀνέδειξε, τῶν ἐν σκότει Χρι-
στός, πανεύφημε, Ἀσκητῶν ὠραιότης, Πάτερ
πάνσοφε.

Σταυρῷ τὸν ὁμίλησαντα, καὶ τὸν κόσμον
σώσαντα, Κασσιανέ, μιμούμενος, ἐσταυρώ-
θης κόσμῳ καὶ πάθεσι, πανουργίας δαιμόνων
τροπωσάμενος.

Σοφίας πληρωθεῖσά σου, ἡ καρδιά, Πάνσοφε,
διδασκαλίας ἄβυσσον, ἐν ἀγίῳ ἔβλυσε Πνεύ-
ματι, μοναστῶν τὰς ἀγέλας καταρδεύουσα.

Θεοτοκίον.

Ιάτρευσον, Πανάμωμε, τὴν ψυχὴν μου δέομαι,
ἐξασθενοῦσαν πάθεσι, καὶ παντοίαις ἐπανα-
στάσεσι, τῶν κακίστων δαιμόνων μεσιτείαις
σου.

Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οσιωθείς σὺ τῷ Θεῷ ἀνετέθης, καὶ λαμπυν-
θείς σὺ τῶν καλῶν ταῖς ιδέαις, Κασσιανέ,
ὡς ἥλιος ἀπήστραψας, φέγγει τῶν ἐνθέων σου,
διδαχῶν τὰς καρδίας, πάντων τῶν τιμώντων σε,
ἀενάως φωτίζων· ἀλλ' ἐκτενῶς ἰκέτευε Χριστόν,
ὑπὲρ τῶν πόθῳ, θερμῶς εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Τῆ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν,
ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν,
ἐν μετανοίᾳ κρίζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέ-
σποινα, βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα·
σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων
μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς· σὲ γὰρ
καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ
ἄνωδίνως σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ
κρεμάμενον ὁρῶσά σε, Χριστέ, Οἴμοι! ποθεινό-
τατε, Ἰησοῦ, ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς
Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν,
Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε, μακρόθυμε.

ᾠδὴ δ'.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**λήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ
» **Ε**ἴγγελος, ἀλλ' αὐτός ὁ Κύριος, σεσαρκω-
» μένος καὶ ἔσωσας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ
» κραυγάζω σοι Δόξα τῆ δυνάμει σου, Κύριε.

Αγῶσί σου, τῆς σαρκὸς ὑποτάξας σκιρτήμα-
τα, τῷ πνεύματι, Ὅσιε, ταῖς ἱεραῖς νουθεσί-
αις σου, πάσας ἀπεγύμνωσας, τὰς πανουργίας τοῦ
πλάνου καὶ τὰ ἔνεδρα.

Νεκρούμενος, έκουσίως τῷ κόσμῳ τὴν μέλ-
λουσάν, ζωὴν κληῖρον εἴληφας, Κασσιανὲ
πανασίδιμε· νόμους συνεγράψω δέ, εἰς μοναστῶν
ὁδηγίαν καὶ τελείωσιν.

Ενόκησε, τῇ ψυχῇ σου ἡ χάρις τοῦ Πνεύμα-
τος, καὶ πάντων ἀνώτερον, τῶν τῆς σαρκὸς
φρονημάτων σε, ἔδειξε, Πανόλβιε, καὶ τῶν τοῦ
πλάνου παγίδων ἐμφανέστατα.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἄχρονον, ὑπὸ χρόνον γενόμενον τέτοκας,
ἄρρήτως, Πανάμωμε, τὸν τοὺς Ὁσίους λαμ-
πρύναντα, πιστεὶ ἀριστεύσαντας, καὶ τὸν ἀρχέ-
κακον ὄφιν ταπεινώσαντας.

ᾠδὴ ε΄.

Ὁ Εἰρμός.

» **Μ**εσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας,
» **Χ**ριστὲ ὁ Θεός· διὰ σοῦ γάρ, Δέσποτα,
» τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ
» νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγωγὴν ἐσχίκαμεν.

Ηρπάγης ταῖς σαῖς, ἀρεταῖς, Θεόληπτε, ὀχού-
μενος, καὶ χαίρων κατέπαυσας, πρὸς τὰ ἐ-
πουράνια σκηνώματα, τῶν καμάτων τὰ γέρα, ἀ-
ξίως κομιζόμενος.

Νοῖ καθαρῷ, σὺ ἐνοπτριζόμενος τὸ κάλλος
Χριστοῦ, ἴστασο ἀκλόνητος, νύκτωρ μεθ'
ἡμέραν τε, Ἀοίδιμε, τὰς ἐνθέους δηλώσεις, ἐκεῖ-
θεν εἰσδεχόμενος.

Δακρύων πηγαῖς, θεοφόρε Πάτερ, ἀρδευόμε-
νος, ὡς δένδρον ὑψίκομον, ἤνεγκας καρποὺς
τὰ κατορθώματα, ἐπευφραίνοντα πάντων, ἐνθέως
τὰ νοήματα.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ ἡ ζωὴ, ὑπὲρ νοῦν, Παρθένε, ἀνατεί-
λασα, ἐχθρὸν ἐθανάτωσεν, ἅπαντας ἡμᾶς τὸν
θανατώσαντα, καὶ ἐζώωσε κόσμον, ἀπαύστως ἀ-
νυμνοῦντά σε.

ᾠδὴ ζ΄.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀν-
» **Ε**ξεχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπκα-
» **Λ**οῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Τὴν ὁδὸν τὴν στενὴν, Πάτερ, ὠδευσας, πᾶσι
τε τοῖς λόγοις σου ταύτην ὑπέδειξας, ἦν οἱ
καλῶς βαδίζοντες, Παραδείσου πρὸς πλάτος εἰσ-
άγονται.

Ημᾶς ζωὴ σου ὅσια γεγένηται, καὶ ἡ τελευταία
ἡμακαρία καὶ ἐντιμος, Κασσιανὲ πατὴρ
ἡμῶν, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.

Νυσταγμὸν ἀμελείας ἀπέρριψας, καὶ ἐπαγρυ-
πνῶν θεωρίας καὶ πράξεσιν, ἀγγελικῶς ἐβί-
ωσας, ἐπὶ γῆς, Θεοφόρε πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ως καλὴν, ὡς ὠραίαν ποθήσας σε, ὁ καλλο-
ποιὸς Ἰησοῦς, Παναμώμητε, ἐκ σοῦ σαρκὶ
γεγέννηται, καὶ θεοῖ με δι' οἶκτον ἀμέτρητον.

Κοντάκιον.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εν τῷ οἴκῳ Κύριος, τῆς ἐγκρατείας, ἀληθῶς
σε ἔθετο, ὡσπερ ἀστέρα ἀπλανῆ, φωταγω-
γοῦντα τὰ πέρατα, πατὴρ ἡμῶν Κασσιανὲ ὦσιε.

Ὁ Οἶκος.

Υπὲρ ἥλιον ὁ βίος σου ἤστραψεν, Ὅσιε·
ἀγνεῖα γὰρ καὶ πραότητι, πᾶσαν τὴν ζωὴν
σου κατακοσμήσῃ ἐσπούδασας, καὶ ἑαυτὸν ἐκ-
δοὺς πρὸς πᾶσαν σκληραγωγίαν τε καὶ ἀσκη-
σιν, δι' ἧς ἠξιώθης τῷ Θεῷ εὐαρεστῆσαι ἐπὶ
γῆς, παρ' οὗ καὶ τῶν σημείων τὴν χάριν ἀπει-
ληφῶς, πάντας φωτίζεις πρὸς τὴν εὐσέβειαν.
Διὸ παριστάμενος τῷ Χριστῷ, πρέσβευε διηνε-
κῶς ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων τὴν μνή-
μην σου, πατὴρ ἡμῶν Κασσιανὲ ὦσιε.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Κασσιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου.

Στίχοι.

Θείους μεταστάς Κασσιανὸς πρὸς Νόας,
Θείας νοητῶς κασσίας ἀποπνέει.

Εἰκάδα ἀμφ' ἐνάτην θάνε Κασσιανὸς μεγαθύμων.

Οὗτος ἦν ἐκ πόλεως Ῥώμης, περιφανῶν καὶ λαμπρῶν γονέων ὑπάρχων υἱός. Ἐν ἀρχῇ οὖν τοῦ βίου αὐτοῦ πολλὴν πρὸς τοὺς λόγους ἐκτίσαστο ἔρωτα. Τῆ οὖν περὶ τούτους σπουδῆ, καὶ τῆς φύσεως ὀξύτητι, πᾶσαν ἑλληνικὴν παιδείαν μετέλθε, φιλοσοφίαν τε καὶ ἀστρονομίαν εἰς ἅπαν ἐκμελετήσας. Καλῶς δὲ καὶ τὴν θεϊαν Γραφὴν ἐκμαθῶν, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς περὶ αὐτὴν ἐλάσας γνώσεως, καὶ ἐν ἀγνείᾳ καὶ καθαρότητι τὸν βίον κοσμήσας, ἀπαναστάς τῆς πατρίδος, καὶ τὴν σκήτην καταλαβῶν, τὸν μονήρη βίον ὑπέρχεται. Καὶ ἐκδοὺς ἑαυτὸν μοναστηρίῳ, πᾶσάν τε ὑπακοὴν ἐξασκήσας, καὶ πᾶσαν σκληραγωγίαν ἐκείθεν ἐκμαθῶν, καὶ ἑαυτὸν ἐθίσας, εἰς ἄκρον τε διακρίσεως ἐκ τῆς ἄκρας ὑπακοῆς φθάσας, ἐπὶ τὴν ἡσυχίαν ἔρχεται. Χρόνους δὲ πλείστους πεποικῶς, καὶ πάσῃ σκληραγωγίᾳ ἑαυτὸν ἐκτίξας, πρὸς πλείονα πείραν καὶ γυμνασίαν ἐχώρησεν.

Ἀναστάς οὖν ἀπὸ τῆς ἡσυχίας, ἀμείβει πάντα τὰ μοναστήρια, τῆς τε Αἰγύπτου πάσης καὶ Θηβαΐδος, καὶ τὸ τῆς Νητριάς ὄρος, Ἀσίας τε καὶ Πόντου, Καππαδοκίας τε καὶ πάσης Ἀνατολῆς. Ἀνεμάξατο δὲ πάντων τοὺς βίους, καὶ τύπους, καὶ ἀγωγάς, ὡς μηδὲ κηρὸς τῶν δακτυλίων τοὺς τύπους ἐκμάττεται. Καὶ δηλοῦσι ταῦτα αἱ παρ' αὐτοῦ συγγραφεῖσαι διατυπώσεις, πάσης ἀκριβείας καὶ σοφίας καὶ ὠφελείας οὖσαι πεπληρωμέναι, καὶ ἄλλαι ὅσαι παρ' αὐτοῦ συνεργάφησαν καὶ συνετέθησαν διδασκαλίαι. Ἄς εἴ τις ἐπεσκεμμένως καὶ ἠκριβωμένως διέλθῃ, πολλὴν ἐκ τούτων δρέψεται τὴν ὠφέλειαν, καὶ τὸν τοῦ Συγγραφέως βίον καὶ τρόπον ἐκ τούτων γνώσεται. Οὕτως οὖν βιοὺς ὁ θεῖος οὗτος ἀνὴρ, καὶ οὕτω πολιτευσάμενος, πρὸς τὰς ἐκείθεν μετέβη μονάς.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυ-
» Ἀράννου μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερέπι-

» σε· Χριστὸς δὲ ἐφήλωσε, θεοσεβέσι Παισί,
» δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος, ὁ ὢν εὐλογημέ-
» νος, καὶ ὑπερένδοξος.

Διόλου ταῖς νεύσει ταῖς φανοτάταις, Θεόφρον, θεοῦμενος, φωστήρ ἐδείχθης ἄδυτος· ἐντεῦθεν ἀπήστραψας, λόγον σωτήριον, πάντων τὰ νοήματα ἡμῶν, φωταγωγοῦντα τῶν εὐφημούντων σε.

Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος ἐκτεθηγμένη, σαφῶς διεχάραξε, τὸν νόμον τὸν σωτήριον, καὶ τύπους ἐξέθετο, οἷσπερ ρυθμίζονται, πᾶσαι, Παμμακάριστε, ἀεὶ, τῶν μοναζόντων ἀγγέλαι χαίρουσαι.

Νοήματα, Ὅσιε, σωτηριώδη, καὶ ῥήματα ἄγνοιαν, καρδίας ἀπελαύνοντα, πλουσίως ἀνέβλωσας, πάτερ θεόσοφε· ὅθεν σε γεραίρομεν πιστῶς, τὴν παναγίαν τελούντες μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Παστὰς ἐχρημάτισας τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ θρόνος πυρίμορφος, ἐν ᾧ ἐπανεπαύσατο, ὁ Λόγος σαρκούμενος, δι' ἄκραν ἀγαθότητα· τούτον οὖν ἰκέτευε, Ἀγνή, κατοικτειρήσαι καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

ᾠδὴ η'.

Ὁ Εἰρμός.

» Κάμινός ποτε, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐ-
» Κνεργείας διεμέριζε, τῷ θεῷ προστάγμα-
» τι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ
» πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογοῦτε,
» πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἄμπων ὡς ἀστήρ, τῷ λόγῳ καὶ τῷ βίῳ, ἈΚασσιανέ, φωτίζεις ἅπαντα, τῆς γῆς τὰ πληρώματα, τῆς ἀγνοίας ὑπεξαιρῶν ἀχλύν, καὶ μέλπειν προτρεπόμενος, ἅπαντας· Εὐλογοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἐδυσας θανάων, ὡς ἥλιος, Παμμάκαρ· ὡσπερ Ἐἀκτῖνας δὲ κατέλιπες, ἀδύτους τοὺς λόγους σου, φωτιζούσας τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν πίστει τὴν ἀγίαν σου, μνήμην ἐπιτελούντων, καὶ δοξαζόντων τὸν Κύριον.

Κάλλους νοητοῦ, ἀρρήτως ἀπολαύεις, ἀπολυθεῖς τοῦδε τοῦ σώματος, καὶ βλέπειν ἤξιωσαι, ἅπερ βλέπουσιν, Ἄοιδιμε, Ἀγγέλων τὰ στρατεύματα, μέλλοντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ωφθης οὐρανῶν, Παρθένε, πλατυτέρα, τὸν Μηδαμοῦ Θεὸν χωρούμενον, ἀφράστως κήσασα, καὶ τεκοῦσα ὑπὲρ ἔννοιαν, διπλοῦν ὄντα ταῖς φύσεσι, μίαν δὲ κεκτημένον, θεοπρεπῶς τὴν ὑπόστασιν.

Ἦδη θ'.

Ὁ Εἰρμός.

» **Α**νάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ισχὺς σοι δεδῶρηται, παρὰ Θεοῦ καὶ δύναμις, ἱτὰς ἀρχὰς διολέσαι τοῦ κοσμοκράτορος· ὅθεν ἀριστεύσας μεγάλως, ὡς ἀληθῶς, Πάτερ θεοφόρε, χοροῖς συνηρίθμησαι, τῶν Ὁσίων ἀγαλλόμενος.

Ως ῥόδον ἠδύπνοον, ἡμᾶς εὐωδιάζουσιν, οἱ θεόπνευστοι λόγοι, τῆς θείας γλώττης σου· σὺ γὰρ εὐωδία ἐγένου, τοῦ δι' ἡμᾶς, Θεοῦ σαρκωθέντος, δι' ἅμετρον ἔλεος, Θεοφόρε πανσεβάσμιε.

Σκιρτήσωμεν ἄνθρωποι, πνευματικῶς χορευόντες, Κασσιανοῦ νῦν τῆ μνήμῃ ἐπαγαλλόμενοι ψάλλωμεν Θεῷ ἐν αἰνέσει, τῷ θαυμαστῷ, ὄντι ἐν Ἁγίοις, καὶ καθαγιαζόντι, τοὺς ἐν πίστει αὐτὸν σέβοντας.

Θεοτοκίον.

Φθαρεῖσαν ἐκαίνισας, τὴν φύσιν τοῦ Προπάτορος, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, καὶ παρθενεύουσα, φύσεως ἀπάσης τὸν Πλάστην· ὃν ἐν Σταυρῷ, κρεμάμενον πάλαι, ὠλόλυζες βλέπουσα, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Αγγελικὸν τὸν βίον, ποθῶν ἐμάκρυνας σαυτόν, ἐν ταῖς ἐρήμοις καὶ πάθη, καθυποτάξας τῆς σαρκός, ἰσάγγελος ἀνεδείχθης, Πατὴρ ἡμῶν θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Τῆ κραταιᾷ σου σκέπη, ἀπὸ ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς, ἡμᾶς, Ἄγνη, τοὺς σοὺς δούλους, φύλαττε πάντας ἀβλαβεῖς· σὲ γὰρ κεκτήμεθα μόνην, καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Σοφῶς κατενόησας, τὴν τῶν βεόντων ἀπάτην, πάτερ παναοίδιμε, καὶ τοὺς ταύτης χριζοντας διεκάλυες, μηδαμῶς μένουσαν, μετὰ τὴν ἔξοδον, τὴν ἐντεῦθεν πρὸς τὸν Κύριον, ὑποδεικνύς αὐτοῖς, ταύτην τὴν ῥοώδη καὶ πρόσκαιρον, ζωὴν τε καὶ κατάστασιν· ὅθεν τῆς κρείττονος γέγονας, πρὸς ἣν ἀπευθύνων, ἀγχνίους ὡς κριτῆς τε καὶ σοφός, βίον καὶ πρᾶξιν, Κασσιανέ, Χριστῷ εὐηρέστησας. (Δίς).

Σταυρὸν ἐκ νεότητος, ἀναλαβὼν καὶ τὴν τρίβον, Πάτερ, τὴν ἐπίπονον, καὶ στενὴν διώδευσας ἐμμελέστατα, τῆ σεπτῆ μάλιστα, πειθαρχῶν, ἔνδοξε, διατάζει τοῦ καλέσαντος· διὸ κατάλληλον, εὔρες τῶν καμάτων τὴν ἐκθασιν, καὶ ἄξιον τὸ ἔπαθλον, τὴν ἐν οὐρανοῖς βασιλείαν, Χριστοῦ καὶ τὴν πάντων, ἁγίαν ἐν φωτί, Κασσιανέ· μεθ' ὧν ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θαύματος ὑπόθεσις, ἅπασιν ἦσθα, θεόφρον, μετὰ καὶ τοῦ σώματος, ἐπὶ γῆς τὸ πρότερον καθορώμενος, σιωπῶν, Ὅσιε, καὶ λαλῶν ἔπειτα, καὶ τοῖς λόγοις καὶ τοῖς πράγμασι μέτριος, πρᾶος γάρ, ὦφθης καὶ ἠδὺς καὶ μειλίχιος, καὶ ἄγαν εὐπροσήγορος, καὶ προφητικὸς καὶ ἀπλουστάτος, πολλῷ δὲ νῦν πλεόν, ἠνίκα πρὸς Θεὸν ἀναδραμών, ἐθαυμαστώθης καὶ ἔλαβες, χάριν τῶν ἰάσεων.

Δόξα... Ἦχος β'.

Οσσε Πάτερ, ἐκ βρέφους τὴν ἀρετὴν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ὄργανον γέγονας τοῦ ἀγίου Πνεύματος· καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, ἐπεισας τοὺς ἀνθρώπους, καταφρονεῖν τῶν ἡδέων· νῦν δὲ τῷ θείῳ φωτί, καθαρώτερον ἐλλαμπόμενος, φώτισον καὶ ἡμῶν τὰς διανοίας, πάτερ ἡμῶν Κασσιανέ ὁσσε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ὁσίου ὁδὴ γ' καὶ ζ'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, Ἦχος βαρὺς, (Ψαλμ. ριε').

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ιγ' 17-21).

(Ζήτει τῇ 6ῃ Δεκεμβρίου).

Αδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπεικείτε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσitelές γὰρ ὑμῖν τοῦτο. Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν· πεποιθήμεν γὰρ ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεσθαι. Περισσότερος δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν.

Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντί ἔργῳ ἀγαθῷ εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Ἀλληλουῖα (γ'), Ἦχος πλ. β', (Ψαλμ. ρια').

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

(Κεφ. ζ' 17-23).

(Ζήτει εἰς τὴν Λειτουργίαν τῆς 17ης Ἰανουαρίου).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινῷ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας...

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλουῖα.

ΠΗΓΑΙ ΚΑΙ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

1. Πηγαί.

α) Έντυποι εκδόσεις.

1) Μηνιαῖον τοῦ Φεβρουαρίου, Ἐκδότης Π. Π. Παρασκευόπουλος, Ἐν Ἀθήναις 1904, σσ. 145-148.

2) Μηνιαῖον τοῦ Φεβρουαρίου, Ἐπιστασία Γεωργίου Γ. Γεγλέ, Ἐκδότης Μιχαὴλ Σαλίβερος Μεσογείων 78 Ἀμαρούσιον, ἄ. ἔ., σσ. 210-214.

3) Μηνιαῖον τοῦ Φεβρουαρίου, Ἐκδοσις «Τὸ Φῶς», Ἐν Ἀθήναις 1980, σσ. 265-270.

4) Μηνιαῖον τοῦ Φεβρουαρίου, Ἐκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἐπανέκδοσις γ', Ἀθήναι 1980, σσ. 145-147.

5) Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Κασσιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου, ψαλλομένη κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην τοῦ Φεβρουαρίου μηνός, εἰ δὲ καὶ οὐκ ἔστι Βίσεκτος, νὰ ψάλλεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην τοῦ αὐτοῦ. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα, προτροπῇ μὲν τοῦ Μακαριωτάτου καὶ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, κυρίου, κυρίου Χρυσάνθου, τῆς Νέας Ἰουστινιανῆς, διὰ δαπάνης τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Πρωτοπαπᾶ κυροῦ Χριστοδοῦλου, ἐπιστασία δὲ καὶ παρακινήσει τοῦ ταπεινοῦ Ἀρχidiaκόνου Ἰωαννικίου, τοῦ αὐτοῦ θρόνου τοῦ ἐκ Λευκωσίας.

αψζή', Ἐνετίησιν, 1768.

Ἱερὸς ναὸς Τιμίου Σταυροῦ Λευκάρων.

6) Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Κασσιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου, ψαλλομένη κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην τοῦ Φεβρουαρίου μηνός, εἰ δὲ καὶ οὐκ ἔστι Βίσεκτος, νὰ ψάλλεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην τοῦ αὐτοῦ. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα, προτροπῇ μὲν τοῦ Μακαριωτάτου καὶ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, κυρίου, κυρίου Χρυσάνθου, τῆς Νέας Ἰουστινιανῆς, διὰ δαπάνης τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Πρωτοπαπᾶ κυροῦ Χριστοδοῦλου, ἐπιστασία δὲ καὶ παρακινήσει τοῦ ταπεινοῦ Ἀρχidiaκόνου Ἰωαννικίου, τοῦ αὐτοῦ θρόνου τοῦ ἐκ Λευκωσίας.

αψπζ', Ἐνετίησιν, 1787.

7) Ἀναπλήρωσις ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Κασσιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου. (Φεβρουαρίου 29), ἐν Κωνσταντίνου Χρ. Δουκάκη, Μέγας Συναξαριστής, Φεβρουάριος, Ἐν Ἀθήναις 1890, σσ. 451-455.

β) Δακτυλογραφήσεις.

1) Δακτυλογράφησις ἀνήκουσα εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν ἁγίου Κασσιανοῦ Λευκωσίας, περιέχουσα στιχηρὰ ἰδιόμελα τῆς Λιτῆς, φροντίδι τοῦ Τελετάρχου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου κ. Γεωργίου Ἀραούζου.

2) Δακτυλογράφησις γενομένη ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου Καϊμακλίου αἰδ. Χριστοδοῦλου Παπαδοπούλου, ἐκ τῆς ἐντύπου ἐκδόσεως Ἐνετίας 1787 καὶ δακτυλογραφημένης προσθήκης, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεγράφησαν στιχηρὰ ἰδιόμελα τῆς Λιτῆς, συνεργανισθέντα ἐκ διαφόρων πηγῶν, διὰ τὸν πανηγυρικὸν ἔσπερινὸν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν ἁγίου Κασσιανοῦ Λευκωσίας.

γ) Ἔτεροι ἀκολουθία.

1) Ε. Παπαηλιοπούλου - Φωτοπούλου, Ἄγνωστη ἀκολουθία στὸν ἅγιο Κασσιανὸ τὸ Ῥωμαῖο, ποίημα «Τοῦ Κρήτης» (Νικηφόρου τοῦ Μοσχοπούλου), ἐν «Δίπτυχα Ἐταιρείας Βυζαντινῶν καὶ Μεταβυζαντινῶν μελετῶν», τόμος Β', Ἀθήναι 1980-81, σσ. 119-145.

2) Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Κασσιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου, ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου, Ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διὰ τὸν ἱερὸν ναὸν Ἁγίου Κασσιανοῦ Λευκωσίας, φροντίδι κ. Μαρίας Παπαδοπούλου καὶ δαπάνῃ εὐσεβῶν ἐνοριτῶν.

δ) Κείμενα - Βίοι - Συναξάρια.

1) Τοῦ ἁγίου Κασσιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου πρὸς Κάστορα ἐπίσκοπον περὶ τῶν ὀκτῶ τῆς κακίας λογισμῶν, ἐν Φιλοκαλία τῶν ἱερῶν νηπικῶν, ἐκδοσις γ', Τόμος Α', Ἀθήναι 1857, σσ. 59-80, Κωνσταντίνου Χρ. Δουκάκη, Μέγας Συναξαριστής, Φεβρουάριος, Ἀθήναι 1890, σσ. 416-451.

2) Κωνσταντίνου Ἰ. Δυοβουνιάτου, Ἰωάννου Κασσιανοῦ, Διαλέξεις πατέρων νῦν τὸ πρῶτον ἐκδιδόμεναι ἐξ ἀρχαίου χειρογράφου, Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ «Ἐκκλ. Φάρο», τόμ. ΙΑ', 1913, Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ τυπογραφείου 1913.

3) Η. Delehaye, Synaxarium Ecclesiae Constantinopolitanae e codice Sirmondiano, Propylaeum ad Acta Sanctorum Novembris, Βρυξέλλαι 1902, σ. 495.

4) Νικοδήμου Ἀγορείτου, Συναξαριστής τῶν δώδε-

κα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, τόμ. Α', Ἀθήνησι 1868, σσ. 488-489.

5) Κωνσταντίνου Χρ. Δουκάκη, Μέγας Συναξαριστής, Φεβρουάριος, Ἐν Ἀθήναις 1890, σσ. 416-455.

6) Σωφρονίου Εὐστρατιάδου, πρ. Λεοντοπόλεως, Ἀγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, 1935, Ἐκδοσις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σσ. 248-249.

7) Μιχαήλ Ι. Γαλανοῦ, Οἱ βίοι τῶν ἁγίων τοῦ Μηνολογίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τεῦχος β', Μῆν Φεβρουάριος, Ἐκδοσις γ' ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήνησι 1988, σσ. 126-127.

8) Macaire hieromoine de Simonos Petras, Le Synaxaire, Vies des Saints de l' Église Orthodoxe, tome troisième Février, Mars, Avril (1 au 15), Éditions «To Perivoli tis Panaghias» Thessalonique 1990, σσ. 253-258.

2. Βοηθήματα.

α) Μελέται.

1) L. Petit, Bibliographie des Acolouthies Greques, Βρυξέλλαι 1926, σσ. 33-34.

2) H. Delehaye, Saints de Chypre, *Analecta Bollandiana*, τόμ. XXVI, Βρυξέλλαι 1907, σσ. 253, 257.

3) F. Halkin, *Auctarium B.H.G.*, Βρυξέλλαι 1969, σ. 46, *Novum Auctarium B.H.G.*, Βρυξέλλαι 1984, σ. 49.

4) H. Follieri, *Initia Hymnorum Ecclesiae Graecae*, Vol. V, pars altera, 1966, σ. 185 Κασσιανός ὁσιος (Febr. 29, Aug. 4), Vol. V, pars prior, Città del Vaticano 1966, σ. 280.

5) Παναγιώτου Κ. Χρήστου, Ἰωάννης. Ὁ Κασσιανός, ἐν «Θρησκευτικῇ καὶ Ἠθικῇ Ἐγκυκλοπαιδείᾳ», τόμ. 6ος, Ἀθήνησι 1965, σσ. 1194-1195.

6) Λεοντίου Μαχαίρα, Ἐξήγησις τῆς γλυκειᾶς χώρας Κύπρου, ἡ ὁποία λέγεται Κρόνακα τοῦτ' ἔστιν Χρονικόν, Edited by R. M. Dawkins, Oxford 1932, Vol. I, σσ. 30, 32 Vol. II, σσ. 61, 62.

7) Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ, Ἱστορία χρονολογικῆ τῆς νήσου Κύπρου, ἀψπῆ, Ἐνετίησιν ἐν ἔτει 1788, σ. 352.

8) Ἰωάννου Χάκκεττ, Ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, κατὰ μετάφρασιν καὶ συμπλήρωσιν Χαριλάου Ἰ. Παπαϊωάννου, τόμ. Β', Ἐν Πειραιεῖ 1927, σσ. 282, 283.

9) G. Jeffery, *A Description of the historic Monuments of Cyprus*, Cyprus 1918, σ. 385.

10) Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ. Μακαρίου Γ', Κύπρος, ἡ ἁγία νῆσος, Ἀθήνησι 1968, σ. 30.

11) Ἱερᾶς Μονῆς Σταυροβουνίου, Ἀσματικὴ ἀκολουθία τῶν ἐν Κύπρῳ ἁγίων, Κύπρος 1988, σσ. 42, 64, 129, 153.

12) Ἡμερολόγιον Ἐκκλησίας Κύπρου, Τυπικὴ διά-

ταξις ἱερῶν ἀκολουθιῶν 1997, σσ. 100, 357.

13) Γεωργίου Κάκκουρα, Ὁ ὁσιος Κασσιανός ὁ Ρωμαῖος, ἐφημερίς «Σημερινή», Σάββατον 29 Φεβρουαρίου 1992, καὶ ἐν «Αγωνιστικῇ Πορείᾳ», τεῦχος 96, Φεβρουάριος 1992.

14) Ἀθανασίου Παπαδόπουλου, Διευθυντοῦ Ἀγ. Κασσιανοῦ, Ὁ Ἅγιος Κασσιανός (Ὁ προστάτης τῆς ὁμόνυμης συνοικίας καὶ τοῦ Δημ. Σχολείου Λευκωσίας), ἐφημερίς «Σημερινή», Πέμπτη 29 Φεβρουαρίου 1996.

15) Σελίδες γιὰ τὸν Ἀγ. Κασσιανὸ τὸ Ρωμαῖο στὴν παλιὰ πόλιν τῆς Λευκωσίας, περιοδικὸν «Ἀκτὴ», Ἔτος Η', τεῦχος 32, Φθινόπωρο 1997, σσ. 425-464.

16) Ἀ. Παπαγεωργίου, Εἰκόνες τῆς Κύπρου, Ἐκδοση Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου, Λευκωσία 1991, σ. 51 Ἡ Παναγία, 203X156 ἐκ., Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ, Λευκωσία, τώρα στὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο τοῦ Ἰδρύματος Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου τοῦ Γ', Λευκωσία, σ. 92 Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, 63X38 ἐκ., Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ, Λευκωσία, τώρα στὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο τοῦ Ἰδρύματος Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου τοῦ Γ', Λευκωσία, σ. 100 Ἡ Ἀνάληψη, 102X79 ἐκ., Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ, Λευκωσία, τώρα στὴν Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Κύπρου, σ. 114 Ἡ Δέηση, 114X88 ἐκ., Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ, Λευκωσία, σ. 134 Ἡ Θεοτόκος Ὁδηγήτρια, 150X94,5 ἐκ., Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ, Λευκωσία, τώρα στὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο τοῦ Ἰδρύματος Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου τοῦ Γ' Λευκωσία.

β) Ναογραφία.

1) Cl. Cobham. *The Churches and Saints of Cyprus*, London 1910, σσ. 12, 36.

2) Ν. Κυριαζῆ, Ναογραφία Λευκωσίας ε) Ἅγιος Κασσιανός, ἐν «Κυπριακὰ Χρονικά», τόμ. ΙΧ, 1933, σσ. 211-216.

3) Ν. Κυριαζῆ, Ἅγιοι ἐν Κύπρῳ καὶ οἱ ναοὶ τῶν, ἐν «Ἀγάπη», Λευκωσία, Ἰανουάριος 1946, Ἔτος Γ', τεῦχος 17, σ. 22.

4) Rupert Gunnis, *Historic Cyprus*, Λονδίνον 1947, σσ. 160, 161.

5) Ἀθηνᾶς Ταρσοῦλη, Κύπρος, τόμ. Α', Ἀθήνησι 1955, σ. 183.

6) Ἀγνῆς Μ. Μιχαηλίδη, Χώρα, ἡ Παλιὰ Λευκωσία, Λευκωσία 1977, σσ. 192-193.

7) Ἰωάννου Π. Τσικνοπούλλου, Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Πάφου, Λευκωσία 1971, σσ. 180, 208.

8) Σίμου Μενάρδου, Τοπωνυμικὸν τῆς Κύπρου, Ἐκδοσις Κέντρου Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν, Λευκωσία 1970, σσ. 4, 17 Ἀλέκτορα.

9) Κ. Ἀ. Πιλαβάκη, Συναγωγὴ Κυπριακοῦ τοπωνυμικοῦ ὕλικου, ἐν «Κυπριακὰ Σπουδαί», τόμ. XXXVII, 1973, παράρτημα σ. 33 Ἀλέκτορα, τοπωνύμιον Ἅγιος Κασσιανός, ἐκ τῶν καταλοίπων Σ. Μενάρδου.

10) A concise gazetteer of Cyprus, Nicosia 1982, σ. 13
 Ἀλέκτορα, χωρίον ἐπαρχίας Λεμεσοῦ, θέσις VD 71 41.

11) Ἀθανασίου Παπαγεωργίου, Κασσιανοῦ Ἁγίου ἐκ-
 κλησία, ἐν «Μεγάλῃ Κυπριακῇ Ἐγκυκλοπαίδειᾳ», τόμ.
 6ος, Λευκωσία 1987, σσ. 334 - 335.

12) Ἄντρου Παυλίδη, Κασσιανός, ὁ. ὄνομα δύο
 τοπικῶν ἁγίων τῆς Κύπρου, ἐν «Μ. Κ. Ε.» τόμ. 6ος,
 Λευκωσία 1987, σ. 334.

γ) Τερὰ Λεῖψανα.

Otto Meinardus, Relics in the Churches and Monasteries of
 Cyprus, *Ostkirchliche Studien*, XIX, 1970, σ. 25 Cassianus
 (Sept. 16) He is one of a large number of Christians who came
 to Cyprus in the XIVth century. He suffered martyrdom in
 Alectora in Cyprus. His helmet which he wore on the day of his
 martyrdom is kept in the Church St. Kassianos, Nicosia.

δ) Λαογραφικὴ παράδοσις.

1) Νεοκλῆ Κυριαζῆ, Δημώδης Κυπριακὴ ἰατρικὴ, ἐν
 «Κυπριακὰ Χρονικά», τόμ. IV, 1926, σ. 27.

2) Γεωργίου Χ. Παπαχαλαράμπους, Κυπριακὰ ἦθη
 καὶ ἔθιμα, Ἐν Λευκωσίᾳ - Κύπρου 1965, σ. 212.

ε) Οἱ ὕμνογράφοι.

1) Ὁ κανὼν τῆς ἀκολουθίας προέρχεται ἀπὸ τὸν
 Ἰωσήφ τὸν Ὑμνογράφον. (Βλ. Ε. Παπαηλιοπούλου - Φω-
 τοπούλου, Ἄγνωστη ἀκολουθία στὸν ἅγιο Κασσιανὸ
 τὸ Ρωμαῖο, ἐν «Δίπτυχα», σσ. 122-123).

2) Νικηφόρος Μοσχόπουλος, ἐν «Δίπτυχα», σσ.
 123-132.

3) Γεράσιμος Μοναχὸς Μικραγιαννανίτης, Π. Β.
 Πάσχου, «Ὑμνηπὸλος Ἐράσιμος», Σκῆτη Μικρᾶς Ἁγίας
 Ἄννης, Ἅγιον Ὅρος 1992.

ΑΓΙΟΣ ΚΑΣΣΙΑΝΟΣ

Ο Άγιος Κασσιανός γεννήθηκε γύρω στο 365, άγνωστο ακριβώς πού, αφού οι πληροφορίες τον αναφέρουν είτε από τη Σκυθόπολη της Παλαιστίνης είτε από πόλη της Γαλλίας. Ήταν αρκετά μορφωμένος, γνώριζε ελληνικά και λατινικά, και μαζί με το φίλο του Γερμανό μπήκαν μοναχοί σε μοναστήρι στη Βηθλεέμ. Θέλοντας να γνωρίσουν την πραγματική ασκητική ζωή επισκέφτηκαν διάφορα μοναστήρια και ξακουστούς ασκητές της εποχής στην έρημο, με τους οποίους συζητούσαν διάφορα θεολογικά θέματα, εξ ου και υποστηρίζεται ότι ο Άγιος Κασσιανός μπορεί να θεωρηθεί ο πρώτος των χριστιανών δημοσιογράφων, αφού πήρε συνεντεύξεις από τους γνωστότερους ερημίτες.

Γύρω στο 400 ο Άγιος Κασσιανός μετέβη στην Κωνσταντινούπολη, όπου χειροτονήθηκε διάκονος του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου. Όταν άρχισαν οι διωγμοί εναντίον του Ιεράρχου Χρυσοστόμου, πήγε στη Ρώμη για να ζητήσει από τον πάπα Ιννοκέντιο να βοηθήσει τον Ιωάννη τον Χρυσόστομο. Εκεί ίσως να χειροτονήθηκε ιερέας.

Γύρω στο 415 τον βρίσκουμε εγκατεστημένο στη Μασσαλία, όπου ίδρυσε δυο μοναστήρια, ένα ανδρικό, στον τάφο του Αγίου Βίκτωρος, και ένα γυναικείο, γι' αυτό και θεωρείται ο θεμελιωτής του μοναχισμού στη Δύση, αφού και με τα συγγράμματά του και τις γνώσεις του συνέβαλε στο να γίνει γνωστή η μοναχική ζωή και να οργανωθεί στη Δύση. Πέθανε το 415 στη Μασσαλία. Ο τάφος του βρίσκεται στο αββαείο του Αγίου Βίκτωρος στη Μασσαλία, ενώ τα συγγράμματά του θεωρούνται από τα σπουδαιότερα της ασκητικής λογοτεχνίας.